Poněvadž se jedná o věc eminentně důležitou pro celý stav notářský, považuje podepsaná za svoji povinnost předložiti ji notářské veřejnosti, doufajíc, že snad v jiném konkrétním případě Nejvyšší soud přikloní se ke stanovisku námi hájenému, jehož správnost podepřena jest i posudkem univerzitního profesora — jednoho z nejskvělejších odborníků.

Nová doručovacia praks.

Obvodní a obecní notári následkom mylného výkladu obežníku č. 99/35 pána krajinského prezidenta verejným notárom tutam vracajú predvolania, vyslané ím v pozostalostných záležitostiach k doručeniu, načo som všetkým notárom mojho okresu nasledovný prípis poslal, ktorý tu pre pánov kolegov v úplnom znení sdelit — myslým — nebude zbytočné.

»Pane Notáre!

V Krajinskom vestníku pre Slovensko číslo 6. zo dňa 20. februára 1935 sdelený bol Vám obežník číslo 99. pána krajinského prezidenta, ktorý Vy, Pane Notáre, tak interpretujete, že vo všetkých prípadech, kde Vás verejní notári čo súdni komisári o doručenie stránkam predvolaní v pozostalostných záležitostiach požiadajú, oprávnený, ba povinný Ste (»upravujú sa«), tieto zásielky notárom tým vraciať, že treba zásielku poslat poštou, to jest priamo na stránku samú. Každé právne pravidlo — i tento obežník — ale treba — a možno správne interpretovat len porovnaním, v súlade inými, tiež na túto látku vztahujúcimi sa komplementérnymi, doplňujúcimi zákonnými pravidlámi, lebo len tak môžeme na pravú vôlu zákonodarcovu správne uzatvárat a k správnym záverom dospet.

V tomto konkretnom prípade celý komplex súvisiacich právnych predpisov vyzerá tak, ako nasleduje a logickým výkadom naskytuje sa nám nasledovný obraz:

1. § 37 z čl. VII 1886 (novela k verejnonotárskemu poriadku z čl. XXXV 1874): V záležitostiach, v ktorých verejný notár zakročí čo súdny komisár, doručenie jeho predvolaní má sa diat cestou obecného predstavenstva.

2. § 100 nar. min. pravosúdia č. 43194/95 zo dňa 11. X. 1895 (prevádzacie nariadenie k zákonu XVI. 1894 o pozostalostnom postupe): Dožiadaniam ver. notárov v pozostalostných záležitostiach administratívné úrady vždy presne a možnou rýchlostou majú vyhovet.

3. § 19 zákona č. 100/31 Sb. z. a n. (zákon o súdnom rízení nespornom): Do vlastných rúk účastníka, lebo zmocnenca budiž doručené vybavenie len, nariaduje-li to zákon, doručujú-li sa prvopisy dôležitých listín, alebo nariadi-li to súd (= súdny komisár) z dôležitých dôvodov.

4. Pretože vyvinula bola sa taká prax, že súdy doručily boly k vlastným rukám účastníkov i v takých prípadoch, kde to zákon nepripustil, vydaný bol ministerstvom spravedlnosti informativný výnos č. 54.774/26 zo dňa 22. I. 1927 (Vestník min. spravedlnosti č. 2/1927), podla ktorého súdy upozornené boly, že prípustné je doručovat k vlastným rukám len v prípadoch zákonom predpísaných; také prípady sú (medzi inými) na Slovensku a Podkarpatskej Rusi: vo veciach pozostalostných doručenia predvolaní uvedených v §§ 62, 63, 65 z čl. XVI 1894 (o pozostalostnom postupe), to jest len v tých prípadoch, kde neprevzatie predvolaní má v zápätí pre účastníka zvláštnu právnu újmu (tak sa považuje na prípad nedostavenia sa, že z pozostalosti nenárokuje a t. d.).

5. § 2 vládneho nariadenia č. 2/1927 Sb. zák. a nar.:

Súdne vybavenia, ktoré podla zákona sa majú doručit do vlastných rúk adresáta sa podávajú doporučene so zpiatočným listkom.

§ 3 toho istého nariadenia: Vybavenia, ktoré netreba (správnejšie: neslobodno!) doručovat k vlastným rukám sa zasielajú jako obyčajné dopisy bez zpiatočného listku.

6. § 2 sdelenia č. 68/1934 min. spravedlnosti (Vestník č. 10/1934): Verejní notári ako súdni komisári (odchylne od súdov, ktoré môžu používat obálky so zpiatočnými listkami v každom prípade): »obálek se zpátečními listky smejí používati pouze pro vyrizení podávaná doporučene« (táto veta otisknutá i v obežníku č. 99 Krajinského vestníka).

Záver:

Poneváč verejní notári smú obálky so zpiatočnými listkami použit len pri podaniach doporučených, doporučenými listkami ale smú predvolat len pri predvolaniach k vlastným rukám, tieto prípady predvolání k vlastným rukám určené sú zákonom (62, 63, 65 §§ z čl. XVI 1894), verejní notári čo súdni komisári na Slovensku a Podkarp. Rusi v prípadoch obyčajných (nie k vlastným rukám, pri predvolaniach, vyslaných bez sankcie, bez poukazu na prípadnú stratu práv a t. d.) i nadalej povinní sú ích predvolania doručit dat doterajším spôsobom t. j. na Slovensku a Podkarp. Rusi: obecným predstavenstvom a to, kým platnost §u 37. z čl. VII. 1886 zrušená nebude.

Samozrejme doručenie k vlastným rukám doporučeným dopisom návratkovým poštou sa môže stat len »v místním (i rozšírenem) doručovacím okresu poštovního úradu, v okresu prešpolního listonoše a v doručovacím obvodu poštoven, které poštovní reditelství k tomu zmocnilo« (§ 1 sdelenia č. 84/1928 Vestnik minist. spravedlnosti č. 9/1928), do iných — nie takých — miest (osady a t. d.) i nadalej tiež len cestou obecného predstavenstva. Dr. Artur Sterner v. r., verejný notár, čo súdny komisár.«

Dr. Artur Sterner,
verejný notár, Kremnica.

ZE DNE

Senior českých notářů, p. Dr. Jakub Ptáčník, zřekl se v dubnu t. r. úřadu notářského. Pan Dr. Ptáčník narodil se dne 29. ledna 1849 v Radonicích u Domažlic. Práva vystudoval na universitě ve Vídni, kdež též promoval a konal přípravnou praxi notářskou. Ve 33 letech byl jmenován notářem v Hostouni (7. ledna 1882), odtud pak přeložen 4. ledna 1902 do duchovního i hospodářského centra svého rodného kraje — Domažlic, kdež žije posud. Notářem byl tedy úctyhodnou dobu 53 roky, a po celý tento čas zastával svůj úřad vzorně jako opravdový, osvědčený a milovaný rádce a důvěrník všeho občanstva, vyznačující se láskou ke svému povolání a nejvyšší přesností i svědomitostí u jeho vykonávání. Stav notářský přeje upřímně svému starešinovi, aby po tak vynikajícím životním díle užíval dlouho ve zdraví a spokojenosti zaslouženého odpočinku.

80 let notáře Antonína Sixla. Dne 10. června t. r. dožil se významného životního výročí 80ti let novobydžovský notář Antonín Sixl. Narodil se v Českých Budějovicích, gymnasium vystudoval v Jindřichově Hradci, kde jeho otec byl tajemníkem u hejtmanství, pak vykonal právnická studia na pražské universitě, v roce 1880 nastoupil jako koncipient u notáře Františka Fáčka v Jindřichově Hradci, známého staročeského poslance na sněmu zemském, dalším jeho koncipientským místem byla Třeboň, v roce 1891 jmenován byl notářem v Nechanicích po nezapomenutelném Dru Josefu Štolbovi, od roku 1910 působí v Novém Bydžově. To je stručný nástin života jubilantova, avšak těchto několik suchých slov a stručných dat skrývá v sobě řetěz událostí dobrých i méně šťastných, v nich obsaženy jsou ideály a touhy mládí, tvrdá a svědomitá práce zralého věku a vyrovnaný mír pokojného stáří.

Co všecko přešlo za ta dlouhá léta přes jeho hlavu! Jako chlapec rostl v horké půdě českého jihu, ovládaného tehdy němectvím, viděl ty první nesmělé, ale statečné pokusy rodícího se českého uvědomění, v němž ještě více zocelil se u svého prvního šéfa Františka Fáčka, vzácného a nesmlouvavého vlastence a bojovníka za česká práva. Činně se tehdy zúčastnil těch bojů, ať to bylo v notářské komoře, ve volebních zápasech, nebo v různých vlasteneckých spolcích. Tomuto čistému ideálu zůstal věren až podnes a neupustí od něho nikdy. Jinak jeho život vyplněn byl jen a jen prací a starostí o rodinu. Práce byla a jest mu radostí, nikoli břemenem, ve svém povolání neviděl nikdy jen prostředek k vydělávání, nýbrž poslání pomáhati a raditi svým spoluobčanům, tedy to, čemu sám říká »officium boni viri«. Proto byla a jest jeho kancelář s oblibou a důvěrou vyhledávána.

Ve svém posledním působišti v Novém Bydžově byl v různých směrech význačným činitelem, ať jako předseda místní organisace čsl. národní demokracie, nebo jako předseda ředitelství Novobydžovské spořitelny, předseda Div. jednoty Jirásek, předseda pořadatelstva Merendy, této staroslavné a dnes po celém světě známé studentské slavnosti, datující svůj vznik již z dob Marie Terezie a v roce 1921 po 25leté přestávce znovu oživené a jako člen četných korporací národních a kulturních. Ve všech těchto funkcích významně a hodnotně se uplatňoval k prospěchu obecnému.